Správně vidíme jen srdcem

Jeremiáše Polcara jsem poznala díky jeho krásným malbám, které dokážou změnit obyčejné čtyři stěny interiéru v mnoharozměrné nekonečné dobrodružství. Bydlet v paneláku, ale žít s pocitem, že žiji ve středověkém hradě, mít auto zaparkované každý den vedle postele nebo sedět uvnitř kavárny pod stromem, to jsou některé z lahůdek jeho výtvarné tvorby.

Jeremiáš vypráví, jak ho od mala bavilo pozorovat dění kolem sebe, koukal na lidi a přemýšlel, jak žijí, jaké osudy tvoří jejich životní příběhy. U babičky na severní Moravě cítil, jak voní venkov, vůkol sebe vnímal lásku. Vyrůstal v Českých Budějovicích a v jejich okolí našel zákoutí a děje, které vydržel pozorovat celé hodiny. „Pamatuji se, že jsem koukal třeba celé odpoledne na slepice, jak zobou, jak se popelí, cítil jsem, jak voní tráva, v mé hlavě se odehrávaly příběhy, které se mnohdy ve skutečnosti ani nestaly," vypráví Jeremiáš.

Jeho první vzpomínky na dětství směřují do dětského kočárku a teplého fusaku, kdy mu bylo asi 1,5 roku. Vypráví, že vnímal nejen okolní svět, ale cítil i svou duši, svou bytost, uvědomoval si pocity spojené s bezpečím, když věděl, že je nablízku jeho maminka. Už jako malé dítě se necítil být pouze pozorovatelem svého života, ale díky intenzivnímu vnímání své duše a s pocitem lásky v srdci, se stával i jeho tvůrcem.

Zapomněl jsem, proč jsem ve škole

Jeho profesní život ovlivnilo studium Střední průmyslové školy keramické v Bechyni. „Ocitl jsem se v prostředí plném tvořivé energie, byl jsem obklopený stejně smýšlejícími vrstevníky a krásnými vrstevnicemi. Dal jsem svým pocitům volný průchod, ale jaksi jsem zapomněl, že jsem ve škole hlavně proto, abych studoval. To se odrazilo na mém nevalném prospěchu. Avšak síla emocí a touha po dobrodružství byly silnější než sedět v lavici a biflovat se předměty, které mě nebavily," vzpomíná na svá školní léta.

Po vojně získal místo správce depozitáře v Alšově jihočeské galerii. Jeho život obklopovala řada uměleckých děl, a on si připadal jako ve velké koláži. Později se jeho profesní život odvíjel na cihlářské peci v Lišově u Českých Budějovic. Tady strávil krásných tvořivých sedm let, byl zde výborný kolektiv, keramickou pec měli všichni moc rádi a chovali se k ní jako k živoucí bytosti, které měla i svoje jméno Dajána. I jeho další různá zaměstnání, a že jich nebylo málo, byla vždy nějakým způsobem tvořivá. Věnoval se také dětem jako pedagog, trenér nebo vedoucí letních táborů. Po revoluci si založil vlastní agenturu zaměřenou na grafický a reklamní design, kterou provozoval deset let. Mezitím se oženil a rozvedl, a to hned dvakrát.

Se svou třetí ženou mimo jiné založil profesionální divadlo pro děti. Tady se otevřel prostor pro uplatnění jeho nekonečné představivosti nejen při vytváření kulis a rekvizit, ale i při vymýšlení příběhů. Do nich ukládal všechny toulky své duše, mysli, srdce. Zároveň začal cvičit jógu a vědomě pracoval se svou myslí, nenechal jí unášet všemi směry, ale začal svému životu dávat jasnější směr. V rámci seberozvoje absolvoval pobyt v potní chýši, absolvoval řadu rodinných konstelací, potkal se i s Ayahuascou. Uvědomil si, že chce lidem ukazovat svůj svět prostřednictvím obrazů. A tím se začala další etapa jeho profese, stal se malířem pokojů, ale ne ledajakým.

Emoce namalované na zdi

„Nejvíce mě baví, když maluji prostory, které jsou nějakým způsobem atypické a dovolují, aby se tam co nejvýrazněji promítla 3D perspektiva, například lomené plochy jsou tou největší výzvou," říká o své další profesi Jeremiáš a dodává, že nejlepšího výsledku dosáhne tehdy, když mu zákazníci nechají volnou ruku. Když přijde ke klientovi, tak se doslova „nacítí" na prostor, na lidi, kteří v něm žijí, na atmosféru jejich domova, kanceláře nebo veřejného prostoru. A pak mu začínají vyvstávat nápady, obrazy a příběhy podobné těm, které splétal v dětství na dvoře se slepicemi, za studií v ateliérech, v dospělosti pak v Alšově galerii, u keramické pece nebo při práci s dětmi. Otevře se mu několikarozměrný prostor barev, vůní, zvuků a příběhů, které postupně vtiskává bílým stěnám.

Zákazníci mají většinou nějakou základní představu, co by chtěli namalovat, a s Jeremiášem to postupně ladí. Nemá nějaké vyloženě oblíbené dílo, rád vzpomíná na všechny, například na hrad v dětském pokojíčku, kde vyráběl na míru i nábytek, na cihlovou stěnu ve starém domě, která vypadá jako by byla vystavěná z pravých cihel nebo na mapu kávy v Kavárně snů. Rád

diskutuje s malými dětmi o budoucím vzhledu jejich pokojů, protože s nimi popustí uzdu fantazii. Nejraději je však při práci sám, nikým nerušen, a žije plně ponořený srdcem v příběhu, který uvádí na stěnách v život.

Ideální je, když u svého díla může i spát a je s ním stále v kontaktu, může cítit atmosféru místa, může vnímat, jak voní, představovat si, jak bude vypadat, až bude vycházet slunce, nebo měsíc. Jak se zabarví za denního i umělého osvětlení. Když maluje stromy, vstupuje srdcem do jejich kmenů, cítí jejich růst a maluje i větve, které se později ztratí v košaté koruně. Rád do svých děl umísťuje rorýse, své oblíbené „anděly“.

Renáta Kiara Vargová